

Rozjímanie na pondelok 4. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na pondelok 4.
týždňa v pôstnom období.
Navrhované témy sú: Boh sníva
s nami; odovzdať sa ako deti;
viera je vytváranie priestoru
pre Boha.

VČERA SME SLÁVILI nedeľu *Laetare*,
ktorá nám pripomína, že pôst je
časom pokánia, ktoré nás pripravuje
na obrovskú radosť Veľkej noci. V
knihe proroka Izaiáša počúvame, ako
nám Boh hovorí: „Hľa, ja stvorím
nové nebo a novú zem a na predošlé
sa nebude spomínať, ani na myseľ

neprídu, ale tešte sa a plesajte večne nad tým, čo som stvoril, lebo hľa, ja stvorím Jeruzalem na plesanie a jeho ľud na radosť! Plesám nad Jeruzalemom, teším sa svojmu ľudu“ (Iz 65, 17-19). Pán nás pozýva, aby sme sa radovali, a on sám sa raduje. V knihe Genezis tiež vnímame túto Božiu radosť, keď pri rozjímaní o svete, ktorý práve vyšiel z jeho rúk, vidí, že je „veľmi dobrý“ (Gn 1, 31). Stvoriteľ, ktorý pripravil svet pre ľudstvo, už sníval o živote svojich detí.

Vieme však, že nasledoval hriech a zničenie počiatocnej harmónie. Boh sa však neunúval odpúšťať a snívať o ľudstve. Každý z nás je istým spôsobom Božím snom, projektom dobra a šťastia. „Boh myslí na každého z nás a myslí dobre! Miluje nás a sníva o radosti, ktorú bude s nami prežívať. Preto nás chce Pán pretvoriť, urobiť naše srdcia novými (...), aby zvíťazila radosť (...) A robí

tolko plánov: postavíme domy..., vysadíme vinice, budeme jesť ich ovocie..., všetky sny, ktoré môže mať milujúci človek“[1]. Svätý Josemaría, mysliac na slová proroka Izaiáša, v ktorých nám Boh hovorí, že sme Božím plánom, neskrýval svoje dojatie: „Kto to kedy videl, aby mi Boh hovoril, že som jeho!? Človek sa môže od lásky aj zbláznit!“[2].

.....

„BUDEM ŤA CHVÁLIŤ, Pane, lebo si ma vyslobodil“ (Ž 29, 2). Tento žalm vyjadruje vďačnosť človeka, ktorého Boh zachránil z pazúrov smrti. V tejto skúsenosti sa žalmista naučil prinajmenšom dve dôležité veci. Prvou je, že Boží hnev trvá len chvíľu, ale jeho dobrota trvá celý život. Pán nechce ničiť, ale napravovať, aby jeho deti mohli byť šťastné. Preto aj keď sme ho urazili hriechom, vždy je možné vrátiť sa k

nemu s istotou, že budeme prijatí. Aj keď sa niekedy môže zdať, že nás nechal samých alebo že sa skryl, v skutočnosti bude Boh vždy verný. „Na krátku chvíľu som ťa opustil a veľkým zľutovaním si ťa pritiahnem. V návale hnevu som schoval svoju tvár nakrátko pred tebou, večným zmilovaním som sa nad tebou zľutoval, hovorí tvoj vykupiteľ, Pán“ (Iz 54, 7-8).

Druhé učenie žalmu je, že choroba a smrť poukazujú na krehkosť človeka. V časoch blahobytu sa na to ľahko zabúda a nezdôrazňuje sa naša potreba mať druhých a predovšetkým Boha. Na druhej strane, keď príde čas osobnej alebo rodinnej krízy, táto slabosť sa odhalí; vtedy s novou hĺbkou pochopíme dôležitosť spoločenstva - s Bohom a s druhými - a modlitby v našom živote. „Povedal si mi: Otče, mám sa veľmi zle. A ja som ti pošepol: vezmi na svoje plecia len kúsok z tohto kríža,

iba maličký kúsoček. A keby sa ti ani to nepodarilo... nechaj ho celý na Ježišových silných pleciach. A odteraz opakuj so mnou: *Pane, Bože môj, do tvojich rúk vkladám všetko minulé, prítomné i budúce, malé i veľké, málo i mnoho, časné i večné. A potom sa celkom upokoj*“[3].

PRI JEDNEJ PRÍLEŽITOSTI požiadal Ježiša mocný muž, vysokopostavený kráľovský úradník, aby s ním išiel do Kafarnauma uzdraviť jeho ťažko chorého syna. Jeho viera a nádej sú ešte slabé, ale vo svojej otcovskej láske nechce prestať skúšať čokoľvek, aby synovi pomohol. Preto precestuje viac ako tridsať kilometrov medzi Kafarnaumom a Kánou, aby vyhľadal tohto Majstra, o ktorom mu povedali, že robí zázraky, ktoré nikto nikdy predtým nevidel.

Pán chce, aby ho tento muž prosil. Pokojne lamentuje nad neverou, s ktorou sa stretol v Galilei: všetci chceli vidieť znamenia a zázraky, ale neboli takí ochotní prijať jeho slovo alebo sa obrátiť. Muž nalieha a predovšetkým začína postupne skutočne veriť, ako to ukazuje jeho poddajná poslušnosť voči tomu, čo mu Ježiš hovorí: “Chod', tvoj syn žije” (Jn 4, 50). Keď sa ponáhlal späť do Kafarnauma, stretli ho jeho sluhovia so správou, že dieťa je zdravé. “A on i celá jeho domácnosť uverili” (Jn 4, 53), uzatvára evanjelista.

Pán nás chce uzdraviť ako syna kráľovského úradníka, oslobodiť nás z otroctva a odpustiť nám hriechy. A od nás žiada to isté: aby sme uverili. “Viera znamená vytvoriť priestor pre Božiu lásku, vytvoriť priestor pre Božiu moc, nie moc niekoho veľmi mocného, ale moc niekoho, kto ma miluje, kto ma miluje a chce so mnou

radostne žiť. To je viera. To je viera: urobiť miesto Pánovi, aby prišiel a zmenil ma”[4]. Môžeme prosiť našu Matku, aby nám pomohla mať ako ona veľkú, disponibilnú a pokornú vieru, aby nás Pán mohol naplniť svojou milosťou.

[1] František, *Homília*, 16-III-2015.

[2] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 12.

[3] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, VII. zastavenie, bod 3.

[4] František, *Homília*, 16-III-2015.
